

VOIMAA MUISTELUSTA

Kirjoitettu | 25.01.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Kulttuurin tervehdyttävästä voimasta ja terveysvaikutuksista on runsaasti näyttöä ja tutkittua tietoa. Vapaaehtoisten ja muiden lähimmäisistä huolehtivien tueksi Suomen käsityön museo on tuottanut lainattavia muistelusalukkuja ikääntyville. Syksyllä 2011 valmistunut salkku sopii mielen terveyden tueksi kaikenikäisille ja se on nyt tammikuussa 2012 testauskäytössä.

Muistojenir yijy -nostalgiasalkku on kiertänyt jo monta vuotta ympäri Suomea. Salkku herättää muistoja rakkaista ryijyistä, ryijyjen valmistamisesta ja käsitöiden tekemisestä.

Keväällä 2011 valmistunut lainattava muistelusalukku kertoo kansakouluajoista. Vanhaan pulpettiin ja kapsäkkiin on koottu esineitä kouluajoilta: aapinen, kirjoitusvihko, helmitaulu, kirjailtu vohvelikangas, sininen voimistelupuku... Tavarosta tulee mieleen niin aamuhartaus, lukutunti, laskentotunti kuin kotimatkin. Esineistä kumpuaa koskettavia muistoja ja tunteita. Salkun esineitä saa kosketella ja tutkia aistein. Salkku on matalan kynnyksen työkalu mielen hyvinvointiin ja sen sisällöstä on kenen tahansa helppo virittää keskustelua kansakouluajoista. Salkut ovat saaneet hyvää palautetta ja varausten perusteella niille on myös kysyntää.

Museoissa on muisti, sanotaan. Muisteleminen on hyvin virkistävää, se herättää tunteita, ehkä jo unohtettujakin, ja herättelee näin aivojen eri osien välillä olevia yhteyksiä. Salkkujen muodossa muistoja tai uusia ajatuksia voi viritellä itselle tutussa ympäristössä. Museopalvelut voivat tulla myös sinne missä ihmiset ovat.

Raija Manninen ja Laura Korhonen

MUOTO KOOSSA?

Kirjoitettu | 27.01.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Muoto Koossa näyttelykokonaisuus esittelee keskisuomalaista käsityömuotoilua koko kevään ajan käsityön museon Aulagalleriassa. Teoksiaan ja tuotteitaan esittelevät yhteensä 33 tekijää. Muoto Koossa näyttelyn tiedote aukeaa klikkaamalla tästä www.craftmuseum.fi/nayttelyt/12_muoto_koossa.htm

Näyttelysarjan ensimmäinen kattaus, – Muoto Koossa I – näyttely -, on esillä aulagalleriassa 21.1 – 19.2.2012. Esillä on muodon kokoavia korsetteja, herkkiä sekä kantaaottavia koruja, rakukeramiikkaa, talvisäissä lämmittäviä Hulda – villaviittoja ja taidokkaita tekstiiliteoksia. Näyttelyyn osallistuvat Ulla Halmesvirta, Aino Kajaniemi, Heta Kekäläinen, Katja Rauhamäki, Eila Savolainen, Miia Suojala, Marja-Leena Tenhunen ja Kristian Venäläinen. Näyttelysarjaan liittyen museon po up-kauppa on omistettu keskisuomalaiselle käsityölle ja muotoilulle 13.5. saakka.

Ulla Lapiolahti, tekstiilitaiteilija ja Materiary:n jäsen

Kävit sä jo äänestämässä? (Yksityiskohta Eila Savolaisen Kekkos -korsetista)

Tässä se on: muoto koossa.

Koru kaulaan ja keikalle! (Ulla Halmesvirta: MUSTIA HELMIÄ JOSEPHINE BAKERILLE – uniikkikoru)

Tässä korussa on tulta – ja tulitikkuja!

(Ulla Halmesvirta: LIGHT MY FIRE – DON'T BURN MY HEART – uniikkikoru)

Tulen jälkeen jäätä! Vanha ikkunalasi on kaunistunut kovasti Katja Rauhamäen käsissä muuttuessaan IKIJÄÄ – korusarjaksi.

Kristian Venäläisen GOLDEN YEARS – rakukulhoja

PINTAA SYVEMMÄLLE

Kirjoitettu | 30.01.2012 | 1 kommentti

Maanantaisin museot ovat kiinni, koska silloin huolletaan näyttelyitä ja muutenkin stailataan museota asiakkaita varten. Tänä maanantaina pyyhin pölyt kirurgin instrumenteista vitriinissä, jossa kerrotaan Vuoden käsityöläinen neurokirurgi Juha Hernesniemen työstä aivokirurgina. Toissa vuonna 2010 valitsimme tatuoiija Antti Rossin vuoden käsityöläiseksi – keväällä 2011 menimme pintaa syvemmälle ja valitsimme kirurgin.

Hernesniemi esitellään perusnäyttelyssä kuvin sekä videon avulla, jotka on kuvattu leikkaussalissa. Muistelin hetkeä, jolloin olin seuraamassa työskentelyä leikkaussalissa. Ihmettelin, kuinka paljon tekniikkaa, erilaisia välineitä ja ennen kaikkea taitavia ja

vakaita käsiä tarvitaan työskentelyyn ahtaissa tiloissa – aivoissa.

Vuoden käsityöläinen 2012 julkistetaan Taidon päivän 14.4. kieppeillä. Valinta lähestyy ja mietimme museolla jälleen, kenen taidokasta työtä olisi kiinnostavaa tuoda esille. Kenelle sinä toivoisit museon vitriinin omistettavan vuodeksi eteenpäin? Tee ehdotus!

museolehtori Raija Manninen

JÄNNITYSTÄ ILMASSA – TAITAJAPLUS 2012 SEMIFINAALI MUSEOSSA 31.1.

Kirjoitettu | 02.02.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Jyväskylässä 24.-26.4. järjestettävä taitaja2012 on vuoden suurin ammatillisen koulutuksen tapahtuma Suomessa. Tapahtumassa kilpailee yli 500 oman alansa osaajaa ja paikalle saapuu kymmeniä tuhansia katsojia.

TaitajaPLUS-ammattitaitokilpailujen lajit on tarkoitettu erityistä tukea tarvitseville opiskelijoille. Ne järjestetään osana Taitaja – ammattitaidon SM-kilpailua. Kilpailuihin voivat osallistua kaikki, joille on oppilaitoksessa tehty henkilökohtainen opetuksen järjestämistä koskeva suunnitelma.

Museo toimi tiistaina 31.1. Bovallius-ammattiopiston artesaanilajin TaitajaPlus -semifinaalikisan tapahtumapaikkana. Museo on tukemassa Taitaja-kilpailua tarjoamalla tilat sekä stipendejä hyvin kilpailussa menestyville. Tiistain semifinaalissa kymmenestä semifinalistista pääsi kuusi jatkokon päätöstapahtumaan. Opettaja Anne Hautala Bovallius-ammattiopistosta kertoi, että Taitaja-kilpailuihin osallistuminen on tärkeä asia erityistä tukea tarvitseville opiskelijoille. – Kyse on yhdenvertaisuudesta. Opiskelijoille kilpailuun osallistuminen ja valmistautuminen tarjoaa itsensä voittamisen kokemuksia ja mahdollisuuden kehittää ammatillista osaamistaan aivan kuten muissakin Taitaja-lajeissa, Anne Hautala lisää.

- Taitaja-kilpailun semifinaali sopi luontevasti järjestettäväksi museossa, koska me toimimme aktiivisessa vuorovaikutuksessa ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Haluamme olla mukana kannustamassa opiskelijoita, toteaa museolehtori Raija Manninen. Huhtikuun päätöstapahtumaan Jyväskylän Paviljongissa on vapaa pääsy. Lisätietoja: <http://www.taitaja2012.fi/fi/tapahtumainfo>

Juttu- ja videolinkki YLEn sivulla:
[http://yle.fi/alueet/keski-](http://yle.fi/alueet/keski-suomi/2012/02/artesaaninalut_antoivat_nayttoja_ammattitaidoistaan_3221510.html)

[suomi/2012/02/artesaaninalut_antoivat_nayttoja_ammattitaidoistaan_3221510.html](http://yle.fi/alueet/keski-suomi/2012/02/artesaaninalut_antoivat_nayttoja_ammattitaidoistaan_3221510.html)

JYVÄSKYLÄ DESIGN WEEK 19.-25.3.2012

Kirjoitettu | 26.03.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Olen työskennellyt Jyväskylä Design Weekin tiimiyrittäjänä ja tapahtuman tuottajana tämän kevään ajan erittäin tiiviisti. On ollut hienoa tarjota ihmisille elämyksiä Jyväskylässä ja tuoda designia lähemmäksi ihmisten arkea tapahtumaviikon aikana. Hienoimpia hetkiä ovat olleet ne, kun ihmiset ovat hymyilleet ja huomanneet, että olemme tuoneet katukuvaan jotakin uutta. Ennen kun nämä hymyt on nähty ihmisten kasvoilla on jouduttu tekemään paljon työtä.

Mietimme ensin, mitä keskisuomalainen osaaminen on ja miten se erottuu muiden maakuntien osaamisesta. Miten saamme kiehtovan ohjelman kasaan ja vielä siten, että sieltä löytyy mielenkiintoisia yllätyksiä ihmisille.

Designin kenttä on nykyään niin laaja, että aiheuttaa jo päänvaivaa, kun mietitään mitä design on. Design ei enää ole vain tuotteiden kehittämistä – se on enemmänkin ihmisten elämän laadun parantamista, oli se sitten pyörän vaihteiden toimimista paremmin tai palvelukokonaisuuden sädehtivää toimivuutta. Nämä erilaiset kokemuspinnat toimivat design-termin alla, koska ne helpottavat ihmisten elämää. Tärkeintä on muistaa puhuttaessa designista, että kun jokin toimii loistavasti, se on hyvin muotoiltu.

Toivottavasti Design Week saa jatkoa Jyväskylässä tulevinakin vuosina!

Tiimiyrittäjä Mari Suppula, Jyväskylä Design Week

VIHREÄN SÄVYJÄ NOWHERE FINLAND 2012-NÄYTTELYSSÄ

Kirjoitettu | 28.03.2012 | Kommentit poissa käytöstä

NowHere Finland 2012 -näyttely on alueellisten taidetoimikuntien yhteistyön tulosta ja esittelee ajankohtaista ympäristönmyötäistä muotoilua Suomessa. Näyttely on Suomen käsityön museon tuottama ja se nähdään Jyväskylässä 13.5.2012 saakka, Savonlinnan maakuntamuseossa 15.6.-26.8.2012 ja Lahden Sibeliustalon Puusepän verstaassa 4.-22.9. Sen jälkeen näyttely suuntaa Madridiin.

Airbag-valaisin on valmistettu auton turvatyynyistä.

Tapasin osaa muotoilijoista näyttelyssä ja pyysin heitä kertomaan esineiden suunnitteluideoista. Muotoilija Janne Salokannel sai inspiration Airbag-valaisimeensa autopurkaamolla käydessään. – Romutetuista autoista jää paljon kiinnostavia osia ja halusin tehdä niistä jotakin. Kun näin avautuneita turvatyynyjä, innostuin heti kestävästä materiaalista ja tyynyn valmiista muodosta. Koska kangasmainen materiaali läpäisee valoa kauniisti, syntyi esineestä valaisin. Jotkut turvatyynyistä ovat aivan repunmallisia, joten se kehittelysuunta voisi olla myös mahdollinen, toteaa tällä hetkellä mallinrakennuksen opettajana Ikaalisten käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa työskentelevä Salokannel.

Muotoilija Jani Martikaisella (MA) on Majamoo Oy –muotoilu yritys, joka valmistaa tuotteita ympäristönmyötäisestä puuviilusta ainutlaatuisella saumattomalla menetelmällä. Yritys toimii Nummelassa. – Jani, jos olisit näyttelyssä itse kertomassa mikä sinulle on muotoilussa tärkeintä, mitä kertoisit paikallaolijoille? – Tuotteen suunnittelu lähtee aina ideasta. Muotoilussa tärkeää on ajattomuus, funktionaalisuus ja kauneus. Koska tuotteita suunnitellaan ihmisille, on tärkeää, että tuote ja sen ulkonäkö

herättävät lämpimän positiivisen tunteen sen käyttäjässä, pohtii Jani.

Sanomalehden painopellistä taiteltu Renew's-valaisin kierrättää uutisia.

Annika Heikkinen on suunnitellut `\re/news\` -valaisimen sanomalehden painopellistä. Miten keksit materiaalin? – Itse asiassa olen alkuperäiseltä koulutukseltani graafinen suunnittelija, joten painopelti

Saumaton puuviilutuote on ekologinen.

oli minulle ennestään tuttu materiaali. Painotaloista tulee käytettyä peltiä suuria määriä ja ajattelin että tästä valmiiksi jalostetusta materiaalista voisi suunnitella jonkin tuotteen.

Varjostin tuntui heti materiaalille luontevalta tuotteelta, samoin origamimainen muotokieli. Minua kiehtoi materiaalissa sen uniikki kuviointi. Valaisimessa sanomalehden sivu jää näkyviin varjostimen sisäpuolella. Hain varjostimelle sopivaa muotoa

aluksi taittelemalla paperista hahmomalleja. Varjostinta voidaan varastoida ja kuljettaa litteinä pelteinä, ja se taitellaan muotoonsa kuin origami.

Torstenssoneilla on kierrätyslasiyriitys
Kiikoisissa.

Matalalla tasolla on vihreän ja ruskean eri sävyissä valmistettuja Nova – ja Bambu -juomalaseja hiekkapuhallettuine koristeineen. Mitäs näillä on kerrottavanaan? – Sen voisimme kertoa, että meistä on hauskaa, kun ihmiset tuovat meille kasseittain tyhjiä pulloja!, nauravat Jan ja Tuulikki Torstensson, joilla on perheyriyksenä lasipaja Kiikoisissa. – Kun aloitimme kymmenen vuotta sitten kierrätystuotteiden valmistuksen, asiaamme ei ymmärretty. Tänä päivänä kierrätystuotteiden valmistaminen on luonnollista ja saamme materiaalia yllinkyllin lähialueelta – usein kotiinkannettuna, lisää Jan.

– Nostakaamme siis (kierrätys)malja kestäväälle käsityölle ja kierrätysmuotoilulle!

Laura Korhonen

PS: Lisää muotoilusta ja sen termeistä museon muotoilusanastossa!

<http://www.avoinmuseo.fi/craftmuseum/muotoilusanat/>

KEVÄTTÄ ILMASSA!

Kirjoitettu | 05.04.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Mitä *MuotoK oossa* -näyttelysarjan kolmas näyttely tarjoaa? Ainakin ekoilua, kotoilua ja keväistä meininkiä! Piipahda katsomaan vaikka pääsiäisen aikaan, näyttely on avoinna 15.4. saakka. (Tässä vielä pääsiäisen avoinnaoloajat: 5.4. auki 11–16 kiiristorstai, 6.4. suljettu pitkäperjantai, 7.4. auki 11–16 pääsiäislauantai, 8.4. auki 11–16 pääsiäispäivä, 9.4. suljettu 2. pääsiäispäivä).

Näyttelyyn osallistuvat Henna Autio, Ulla Halmesvirta, Kaisa Hirvaskoski-Leinonen, Ulla Huttunen, Aino Kajaniemi, Reeta Kunelius, Ulla Lapiolahti, Sanna Rastas, Katja Rauhamäki, Miia Suojala ja Kristian Venäläinen.

Sanna Rastan kierrätysvalaisimet – taloyhtiön roskiksesta poimitut sälekaihtimet ovat saaneet uuden elämän. Taustalla Ulla Lapiolahden Grilli 21 -tekstiili tarjoilee silmänruokaa.

Kevätaurinko lienee houkutelut perhoset ja muut ötökät esiin koloistaan Ulla Huttusen emaliteokseen.

Aino Kajaniemen tekstiiliteoksia (seinällä), Reeta Kuneliuksen kynttilöitä ja Katja Rauhamäen kierrätyslasiteoksia.

Kukkien asettelun ongelmat ratkaisee tyylikkäällä tavalla Ulla Halmesvirran *Florian* -maljakko.

Näyttelykierroksen päätteeksi voi istahtaa Kaisa Hirvaskosken ja työryhmän suunnittelemaan DOREMI-sohvan lämpöiseen syliin.

Teksti: Ulla Lapiolahti Kuvat: Sanna Rastas

HATTUJUTTU

Kirjoitettu | 10.05.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Konservointikeskuksessa pääsimme hieromaan älynystyröitämme, siis minä (harjoittelija) sekä Leena Niiranen. Kolme erilaista käsityön museon kokoelmiin kuuluvaa hattua piti pakata säilytystä varten ja rakentaa siis niille sopivat tukitelineet. Minun työni oli tehdä kahdelle hatulle tuet, naisten suruhatulle sekä silinterille. Leenalla oli enemmänkin haastetta espanjalaisen olkihatun kanssa, jonka muoto ja materiaali asettivat työlle aivan omanlaisiaan vaatimuksia.

Olkihatulleval mistettumu otoiltuj ap ehmustettutu ki.

Mitään valmiita malleja meillä ei ollut, vaan suunnittelu lähti hattujen mittaamisesta ja kokeilupohjalta liikkeelle. Työn edistyessä tukirakenteemme saivatkin hupaisia muotoja. Minun suruhatun tukeni näytti kermakakulta ja Leenan olkihatulle rakentama teline muistutti leikkiveturia tai Pikku Purtiloa.

Silinterins äilytystukir akenteilla.

Materiaaleina käytimme Dacron-vanua, Tubinetta (venyvä harsosukka), pahviputkea, kartonkia ja kangasta.

EspanjalainenMontehermoso-hattusäilytystukensapäällä.

Suruhattuke rnakakultan äyttäväntu kensap äälläs äilytyslaatikossa.

Tuet onnistuivat kuitenkin loppujen lopuksi todella hyvin ja nyt hatut ovat valmiita säilytykseen tai näyttelyyn. Hattutuet täyttävät tehtävänsä päähineiden säilytyksessä.

Pia Tuononen, Konservointikeskuksen harjoittelija

RETKI SUOMEN KÄSITYÖN MUSEOON

Kirjoitettu | 23.05.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Muuratsalon koulun ja Säynätsalon päiväkotikoulun 2. luokan oppilaat pääsivät maaliskuussa vierailemaan Suomen käsityön museolle. Oppilaiden kotitehtävinä kirjoittamista retkiselostuksista voi lukea, mitä kaikkea museossa nähtiin – ja mikä jäi mieleen.

Kaikki alkoi siitä kun bussi haki luokkamme koulun pihasta. Sitten kaupungissa bussi jätti meidät tienvarteen ja kävelimme osan matkaa käsityö museolle. Sitten siellä sisällä kerrottiin mitä me teemme siellä. Ensin me menimme yläkertaan jossa tunnustelimme eri materiaaleja. Ja me saimme pukeutua eri vaatteisiin vaatteiden historiasta. Lopuksi menimme tekemään omat käsityöt. - **Roopo, 2.Ik, Muuratsalon koulu**

Kävimme suomen käsityö museossa 28.3.2012. Menimme sinne bussilla ja Säynätsalosta tuli kanssa kakkosluokkalaisia. Kun me päästiin museolle otimme ulkovaatteet pois ja sitten aloitimme tutustumisen. Ensiksi menimme saliin missä saimme tunnustella erilaisia materiaaleja. Tämän jälkeen saimme pukeutua asuihin. Minä sain käsiini kurarukkaset. Esittelimme toisillemme asuja. Asut olivat hauskoja. Esittelyn jälkeen menimme katsomaan muovipusseista virkattua majaa. Sen jälkeen rupesimme tekemään henkareista kirjatelineitä ja koristeltuja henkareita. Valmiit työt pakkasimme paperipusseihin. Sitten menimme vielä katsomaan auton turvatyynyistä tehtyä lamppua. Sen jälkeen menimme naulakolle pukemaan ja hypäsimme takaisin bussiin mikä vei meidät takaisin koululle. Retki oli oikein mukava. - **Erika, 2.Ik, Muuratsalon koulu**

Olimme Suomen käsityön museossa keskiviikkona 28.3. Siellä oli kivaa. Menimme sinne bussilla. Menomatalla istuin Roopen vieressä, tulomatalla Leon. Kun menimme sisälle, riisuimme takit naulakoihin. Kengät jätimme jalkaan. Sitten menimme Säynätsalolaisten kanssa portaille istumaan. Museon työntekijät Jaana ja joku toinen, jonka nimeä en muista, kertoivat museon säännöt ja jotain muuta. Sitten menimme yläkertaan. Saimme koskea kädellä juttuihin, missä oli esim. pronssia, ketun nahkaa, oravan nahkaa, köysi ja paljon muuta. Sitten meidät jaettiin neljään ryhmään. Jokainen ryhmä sai erilaisia vaatteita. Minun ryhmä sai päähineitä. Kaikki saivat kokeilla kaikkia päähineitä. Sitten me esittelimme itsemme joku vaate päällä. Me mentiin tekemään työ, jossa käytettiin rautalankaa. Siihen kiinnitettiin itse valitsema lelu. Me saatiin kassi, jonne työ laitettiin. Sinne tuli myös muuta. Koska lähdimme jo klo 8, kerkesimme ruokailulle, silti 10 minuuttia myöhässä. Kävimme myös alakerrassa, siellä juttelimme käsillä tehdyn teltan ympärillä. - **Niilo, 2.Ik, Muuratsalon koulu**

Menimme bussilla käsityömuseoon. Sitten menimme kokoushuoneeseen. Siellä me kokeilimme erinlaisia vaatteita. Meidät jaettiin ryhmiin. Minun ryhmääni kuuluivat Sara, Tiia ja Leo. Me kokeilimme housuja. Jotkut kokeilivat hanskoja, kenkiä ja hattuja. Hatturyhmällä oli yksi eksoottinen hattu. Ja kukas sitä sai pitää? Se oli Jessika. Siihen kuului huovasta tehtyjä kukkia, helmiä ja kaikkea muuta hienouksia. Me saimme myös kosketella erilaisia aineita. Minun mielestäni kaikista mukavinta oli lampaanvilla. Sitten lähdimme takaisin kouluun. - **Sara-Sofia, 2.lk, Muuratsalon koulu**

KARJALAISIA KANSALLISPUKUJA -NÄYTTELYSSÄ VIITTEITÄ MENNEESEEN JA TULEVAAN

Kirjoitettu | 28.06.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Suomen kansallispukekokeskuksen neuvotteluhuone muuttui silityspisteeksi keväällä pari viikkoa ennen kuin Karjalaisia kansallispukuja -näyttely avautui keväällä. Tehtävänäni oli silittää näyttelyyn tulevat kansallispuvut. Pukujen silittäminen oli tarkkaa, aikaa vievää ja mielenkiintoista.

Silittäessäni kansallispukuja niiden yksinkertaiset, mutta samalla hyvin koristeelliset sekä oivaltavat rakenteet herättivät mielenkiintoni. Paitojen kainaloissa olevat siististi, tarkoin pistoin kiinnitetyt pikkuneliöt eli kainalolaput ja pääntien sekä hihojen poimutukset olivat sekä koristeellisia että muotoa antavia. Pohdin, onko jompikumpi näistä tekijöistä ollut valmistusajankohtanaan tärkeämpi. Kysyttyäni asiaa kansallispukekonsultti Taina Kankaalta, hän kertoi hyödyn olleen vahvasti taustalla, mutta kauniiden yksityiskohtien tekeminen ja käden jäljen näkyminen kuuluivat ajan henkeen.

Kauniiden leikkauksien lisäksi kankaat kiinnittivät silittäessä huomioni. Kuolemajärven upea ruudullinen hamekangas yhdistettynä helman raidalliseen kankaaseen on hämmästyttävä esimerkki siitä, miten mahtavasti ja modernisti voidaan yhdistää kahta kuviokuosista kangasta. Tarkastelin myös mielenkiinnolla Muolaan ja Uudenkirkon pukujen punaisen hamekankaan hienostuneen koristeellista sidospintaa. Sain kuulla, että raesidoksen näköinen pinta onkin saatu aikaan palttinasidoksisesta kankaasta vanuttamalla.

Kansallispuvut herättivät minussa paljon ajatuksia ja suunnittelullisia ideoita. Varioituina yksittäisiä vaatekappaleita voisi hyödyntää arkipukeutumisesäkin. Minusta kansallispuvujen kaavoitusta voisi hyödyntää myös nykysuunnittelussa, siksi oli ilo kuulla, että kansallispukekonsultti Taina Kangas on vetänyt kurseja, joissa kansanomaista kaavoitusta ja koristelua yhdistetään tähän aikaan. Lähtökohtaisesti kankaan mahdollisimman tarkkaan hyödyntämiseen pohjaava kansallispuvujen kaavoitus rinnastuu mielestäni osittain moderniin ja innovatiiviseen leikkuujätteettömään zero waste -suunnitteluun. Entisajan nainen on osannut leikata arvokkaan kankaan tarkasti ja kekseliäästi – sen taidon arvo ei ole laskenut tänäkään päivänä.

Leena Niiranen, harjoittelija

Näyttely on avoinna Suomen kansallispukekokeskuksen Kujalla 9.9.2012 saakka. Näyttelyssä on esillä yhdeksän pukua kansallispukekokeskuksen kokoelmista. Näyttelytiedote löytyy osoitteesta http://www.craftmuseum.fi/nayttelyt/12_karjalaisia_kansallispukuja.htm

KUVATAITEILIJAN ANU TUOMINEN LEIKKII SANOILLA JA VÄREILLÄ

Kirjoitettu | 28.06.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Kuvataiteilija Anu Tuominen rakensi näyttelyään Suomen käsityön museon tiloihin toukokuun kaksi viimeistä viikkoa. Tuomisen teokset täyttävät Suomen käsityön museon kesän ja syksyn ajaksi haastaen katsojan värien, sanojen ja kuvan kieliopin maailmaan. Materiaalina toimivat muoviesineet, postikortit, puiset tarve-esineet, koulukäsityöt, keittiövälineet, perinteisesti naisten käsitöiksi luokitellut sukat, lapaset ja pannulaput. Kuvataiteilija Anu Tuominen luokittelee, järjestellee ja ajattelee kerätyt löydöt teoksissaan uudestaan.

– Taideteosteni rakentamiseen tarvittavat materiaalit olen löytänyt pääasiassa kirpputoreilta ja luonnosta, kertoo Anu Sormenjälkiä-näyttelyn taustasta.

– Erilaisia esineitä on minulla hyvin paljon. Tässä näyttelyssä on vain murto-osa keräämistäni tavaroista. Erityisesti etsin oransseja tavaroita, sitten tietenkin pannulappuja, sukkia ja muita neulottuja asioita. Pidän saippuakoteloista, päällystetyistä henkareista, langoista ja napeista. – Minulla on Helsingissä varastoja, joissa säilytän teoksissani käyttämiä esineitä. Säilyttämisessä olen järjestelmällinen ja yllättävän hyvin löydän tarvitsemani, Anu kertoo.

Perhosystävällinen perhoskokoelma

Anu ripustaa teoksensa kuhunkin tilaan sopivalla tavalla, rauhallisesti, esineitä valikoiden ja tilan antamien koordinaattien mukaan. Kokonaisuus kasvaa rakentamisen myötä osaksi tilaa. – Tila ja rauhallinen työskentelytapa myös vaikuttaa siten, että saan uusia ideoita taiteelliseen työhöni ja tuleviin näyttelyihin.

– Etukäteen jännäsin mitä tästä näyttelystä tulee, koska olen aikaisemmin asettanut töitani esille taidemuseoihin ja taidegallerioihin, mutta tästä tuli todella hieno näyttely. Teillä on todella upeat tilat, lisää Anu.

Kuvataiteilija Anu Tuominen (s.1961) on valmistunut

Kuvataideakatemiasta Helsingistä 1995 sekä Taideteollisesta korkeakoulusta sisustusarkkitehdiksi 1992. Anu Tuominen palkittiin arvostetulla, Pohjoismaiden suurimmalla Ars Fennica -palkinnolla 2003.

Sormenjälkiä.

Kuvataiteilija Anu Tuominen

Näyttely Suomen käsityön museossa Jyväskylässä 31.5.–2.12.2012

Lisätietoja Anu Tuomisesta Internet-sivuilta osoitteesta: <http://www.anutuominen.fi/>

VILKAS VIIKKO!

Kirjoitettu | 18.09.2012 | 2 kommentti

Katti Matikainen totesi museon olevan
MAU-AHTAVA!

MAANANTAI 10.9.

Arkiviikko 37 antaa monipuolisen kuvan museon arjesta. Maanantaisin museo pidetään suljettuna huoltotöiden ja siivouksen vuoksi. Tänä maanantaina museo sai kuitenkin harvinaisen ja odotetun vieraan: YLEn Katinkontti-lastenohjelman Katti Matikainen (Silja Sillanpää) vieraili museossa. Jaksossa Katti Matikainen otti selvää suomalaisesta kuvataiteesta.

Käsityön museossa Matikaiselle paljastui, että kuvataidetta voi myös tehdä ilman maaleja ja pensseleitä, ihan vaikka kierrätystavaroista. Jaksossa kuvataiteilija Anu Tuominen opasti Katti Matikaista taiteen tekemisessä Sormenjälkiä-näyttelyssä.

Ohjaaja Johanna Smith kertoo Katille mikä edellisessä otossa meni hyvin ja mitä seuraavassa kohtauksessa tapahtuu. Kuvaaja Kari Alentola mukana.

Silja oli päässyt tutustumaan Anuun ja Anun töihin museossa jo toukokuun lopussa näyttelyn avautuessa ja kirjoitti vaikutelmiensa pohjalta käsikirjoituksen kesän aikana. Ohjaaja Johanna Smith Tampereelta muodosti oman

käsityksensä käsikirjoituksesta jo ennen kuvauksia, samoin tietenkin Katti Matikainen alias Silja oli harjoitellut vuorosanansa ennen h-hetkeä. Maanantaiaamuna 10.9. kuvaaja Kari Alentola asetti kameransa valmiiksi kuvauksia varten, Katti Matikainen sukki viiksikarvansa ojennukseen ja punainen valo syttyi kamerassa... Kuvauspäivä päättyi noin klo 15.30. Tiimi starttasi samantien Tampereelle ja heillä on vielä edessä aineiston leikkaaminen johdonmukaiseksi lastenohjelmaksi tulevana kuukausina. Lopullinen tarina nähdään ensi vuonna 2013 Pikku Kakkosen yhteydessä. Mau-ahtavaa!

Kuvausten aikana talossa vallitsi hiljaisuus, joten kuvaustiimin ruokatunnin aikana siistijän imuri lauloi ja Lasten Löytöretkien näyttely ehdittiin purkaa luentosalista. Samoin kansallispukukeskuksen Karjalaisia kansallispukuja – kokonaisuus Kujalta purettiin ennätysajassa. Maakuntalehti Keskisuomalaisen toimittaja Essi Rikama ehti piipahtaa haastattelemassa Katin kuulumiset, jotka uutisoidaan vielä syyskuun aikana Muksut-osiossa.

TIISTAI 11.9.

Santerin ja Aleksandran päivä syyskuussa on ollut ennen vanhaan käsityöläisten silmäkirkastuspäivä. Mestari saattoi tarjota kisälleilleen viinaryyppyä, jotta näkö pysyisi hyvänä valon vähenemisestä huolimatta.

Museolla viinaryyppyjä vain muisteltiin, sillä luentosali piti viimeistellä Lasten Löytöretkien jäljiltä valmiiksi seuraavaa tapahtumaa varten: museon asiakasraati kokoontuisi illalla pohtimaan paitsi ryhmän toimintaa, myös kertomaan kokemuksistaan museossa. Asiakasraadın toiminta ja palaute on käsityön museolle hyvin arvokasta asiakastyön

kehittämisen kannalta. Tavoitteena on luoda museoista asiakkaiden omantuntuista paikkoja. Ryhmä kokoontuu muutaman kerran vuodessa museolehtori Raija Mannisen kanssa.

Ennen asiakasraatia tapasi museossa vielä pitkäaikainen ystäväpiiri. Ryhmän toiminta alkoi vuosia sitten Raha-automaattiyhdistyksen tukemasta pilottihankkeesta, jossa yksinäisille eläkeikäisille kaupunkilaisille annettiin mahdollisuus tavata toisiaan. Ryhmänvetäjä kyseli näin syntyneen ystäväpiirin kokemuksia koejakson jälkeen ja tulokset olivat erittäin hyviä. Ystäväpiiri jäi elämään, vaikka toiminnan rahoitus

loppuikin. Museoiden yksi tehtävä on toimia kohtauspaikkana erilaisille ihmisille ja ystäväpiiri on hyvä esimerkki osallistavasta toiminnasta, jota museo voi tukea. Samalla ystäväpiiriläiset saavat vaihtuvia puheenaiheita näyttelyistä.

Päivällä osallistuin Jyväskylän seudun matkailun yhteistyöryhmän kokoukseen. Edustan ryhmässä alueen museoita. Pohdinnan alla olivat tulevan talvikauden 2012-2013 matkailumarkkinoinnin toimenpiteet. Hmm, millaisia matkailukohteita museot ovat ja millaisia ne voisivat olla tulevaisuudessa... Mitä niistä kerrotaan matkailumainoksissa? Lasten Löytöretket – teemalla kootut lapsiperheiden palvelut alueella on otettu hyvin vastaan ja ne jatkuvat käsityön museossakin marraskuussa 2012. Koko perheen seikkaileva Päkä-lamma löytää pian kotinsa korjatusta perusnäyttelystä.

KESKIVIIKKO 12.9.

Pohjakerroksen perusnäyttely Käsityössä elämän tuntu saatiin pinnoiltaan ja materiaaleiltaan korjatuksia keväisen vesivahingon jälkeen. Aistitilan rakenteet jouduttiin uusimaan osittain. Amanuenssit Reija Teerimäki ja Jussi Mäkinen ovat asettelleet pian kaksi viikkoa tavaroita paikoilleen vitriineihin, puhdistaneet pintoja ja vitriinien suojalaseja... Näillä näkymin yleisö pääsee vihdoinkin perusnäyttelyihin tiistaina 25.9. alkaen.

Keskellä viikkoa järjestetty luentosarjan ensimmäinen luento esiäitien ornamenteista keräsi luentosalin täyteen elämänpuu-aiheesta kiinnostuneita. Luentosarjan järjestävät yhteistyössä Kansalaisopisto, käsityön museo ja Jyväskylän ammattiopiston artesaaniopiskelijat Petäjäviedeltä. Ensin kuullaan ekopsykologi Irma Heiskasen luennot, jonka jälkeen testataan pistoja. Tämä on yhteisen suomalaisen perinteemme jakamista ja ylläpitämistä. Aikaisempien sukupolvien perintö (eli perinteet) elävät koko ajan ympärillämme eri muodoissaan, koko ajan muuttuen.

TORSTAI 13.9.

Illalla FT, taidehistorian tutkija Hanna Johansson taustoitti Anu Tuomisen taiteen nykyaikaisen kenttään ja luonnehti käsityötaiteen taustoja. Lopuksi Johansson esitteli Anu Tuomisen Sormenjalkiä –näyttelyn teoksia. http://www.craftmuseum.fi/nayttelyt/12_tuominen.htm

Paikalle saapui vain kourallinen kuulijoita – tosin sitäkin innokkaampia. Se herätti keskustelua, oliko tiedotusta tehty riittävästi, oikeilla välineillä vai oliko ilta kehno yleisötillaisuudelle. Museo pyrkii järjestämään eri iltoina ja eri aikoihin tapahtumia, jotta vaihtoehtoja osallistua museon tapahtumiin olisi riittävästi. Tiedotus onnistuu välillä paremmin, välillä huonommin. Totesimme, että tapahtumista täytyy tiedottaa entistä aikaisemmin ja oikeissa välineissä, jotta kävijät löytävät tiensä museolle.

PERJANTAI 14.9.

Aamupäivällä, ennen ovien avautumista yleisölle, museossa vieraili koululaisryhmä tehtäviään tehden. He pitivät Anu Tuomisen näyttelystä ja jättivät iloiset terveisensä taiteilijan vieraskirjaan.

Iltapäivällä kimpoili ilmassa innostuksen säkeniä Maahengen kirjojen julkistämistilaisuudessa. Nyplättyä pitsiä -kirjan tekijä Helena Honka-Hallila ja Himmeli-kirjan kirjoittaja Eija Koski kuljettivat kertomuksillaan kuulijat saman innostuksen äärelle, jonka he olivat kokeneet kirjoja tehdessään.

Eija Koski kirjoitti tietokirjan himmeleistä.

Oli kiehtovaa kuulla, kuinka erityisalan tekniikat ja historia voivat todella viedä mennessään ja kaikesta osaamisesta ja tietojen siruista, jotka maailmalta on kerätty, syntyy oman alansa muhkeita tieto- ja lukupaketteja. Tilaisuuden päätteeksi nautimme seurustelun lomassa suomalaiskansalliset kermakakkukahvit.

Kirjat löytyvät täältä:

HIMMELI <http://www.maahenki.fi/tuote/748/himmeli>

Suomalaista nyplättyä pitsiä <http://www.maahenki.fi/tuote/743/suomalaista-nyplattya-pitsia>

Viikko oli mieliinpainuva monien eriluontoisten tapahtumiensa vuoksi. Kokoelmanhoitajat ja luetteloiijat, arkistonhoitaja tekivät normaalia työtään museon back stagella. Kenelle tapahtumia järjestetään? Mitkä tapahtumista ovat museon ydintoimintaa, mistä voisi luopua? Mitkä tapahtumat tukevat museon perustyötä? Pitääkö museon henkilökunnan sotkea lusikkansa moneen soppaan? Mihin tapahtumaan sinä haluaisit osallistua museossa?

Päiväkirjaa vilkkaan viikon tapahtumista piti Laura Korhonen

SELKOKIELTÄ MUSEOSSA?

Kirjoitettu | 25.09.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Käsityön museon henkilökunta osallistui selkokielen kurssille viime maanantaina.

Kirjoittaja Satu Itkonen opetti meitä.

Mietimme yhdessä, onko selkokieli tarpeellista myös museossa.

Millaisia tekstejä asiakas voi nähdä museossa tai sen ulkopuolella?

Onko museosta saatavilla riittävästi tietoa?

Vierailijan kierrosta museossa helpottavat selkeät kyltit.

Työpajassa hyvät ohjeet lisäävät turvallisuutta.

Tekstit näyttelyssä voivat olla selkeää yleiskieltä, jota kaikki ymmärtävät.

Koulutuksen jälkeen pohdimme, mikä on selkokielen ja hyvän yleiskielen ero.

Kenelle selkokieli on tarkoitettu? Riittääkö hyvä yleiskieli museossa?

Selkokielellä yritti kirjoittaa Laura Korhonen

HARJOITTELIJANA MUSEON KULISSEISSA

Kirjoitettu | 12.10.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Pidän valtavasti museoista. Siinä yksi syy siihen, miksi opiskelen museologiaa ja toivon pääseväni tulevaisuudessa johonkin mielenkiintoiseen museoon töihin. Kaikkea ei kuitenkaan opi koulun penkillä istuen ja kirjoja läpi kahlaten, joten välillä on tultava museoon kokemaan millaista museotyö on. Takanani on nyt useita viikkoja museologian harjoittelua Suomen käsityön museossa. Olen ollut useiden eri työntekijöiden apuna. Samalla näen millaista on museotyön arki, ja miten upeat näyttelyt ja elämykset syntyvät. Kerron seuraavaksi mitä kaikkea olen päässyt tekemään.

Ensin olin Suomen Kansallispukekukseksella auttamassa näyttelyjen vaihdossa. Pakatessani kansallispukuja huolellisesti silkkipaperiin käärittyinä pukulaatikoihin pääsin ihaillemaan pukujen upeita yksityiskohtia; kirjailuja, revinnäisiä ja käsin kudottuja kankaita. Voi sitä käsityötaitoa ja aikaa mitä kansallispuokujen valmistaminen vaatii! Pääsin myös tutustumaan kokoelmakeskuksen tiloihin ja Konservointikeskukseen, kun olin mukana hakemassa pukuja uutta Kärpäset ja linnunsilmät -näyttelyä varten.

Aistitila saa uuden pitsimaalauksen

Tämän jälkeen siirryin perusnäyttelyn jälleenrakennustiimiin. Vesivahingosta johtuvat huoltotyöt olivat päättyneet ja nyt esineitä laitettiin takaisin vitriineihin. Maalasimme myös pitsin huoltotöiden takia osittain puretun ja uudelleen rakennetun Aistitilan seinälle. Mallina oli oikea pitsiliina, jonka kuva heijastettiin seinälle.. Ja sitten laitettiin esiliinat päälle ja pensselit heilumaan. Lopputuloksesta tuli varsin hieno.

Museossa vierailee joka vuosi paljon alakoulun kakkosluokkalaista. Olin mukana kun Hannele Hakanen piti koululaisryhmälle kierrosta ja pääsin heidän kanssaan selvittämään mistä se punainen lanka oikein tulee. Oli hauskaa,

mutta myös vaikeaa, sillä ei ole helppoa neuvoa toisille miten karstoja käytetään, kun itsekin pitelee niitä käsissään ensimmäistä kertaa. Onneksi kokeilemalla oppii parhaiten.

Nyt olen tiedottaja Laura Korhosen apuna. Laura on kertonut, mitä kaikkea tiedottajan tehtäviin kuuluu, ja olen auttanut häntä näyttelykalentereiden päivittämisessä sekä postittamisessa. Tehtäväkseni sain myös tämän blogin päivittämisen.. Jäljellä on vielä viikko harjoittelua. On ollut niin mukavaa, että olisin voinut jäädä pitemmäksikin aikaa. Mitähän kaikkea pääsenkään ensi viikolla kokemaan ja näkemään?

Riikka Javanainen, museologian opiskelija, Jyväskylän yliopisto

BUENOS DIAS!

Kirjoitettu | 17.10.2012 | 1 kommentti

Madrid maanantaina 15.10.2012 (23:05)

Tänään aloitin museolla työt jo ennen klo 9. Täällä on museoväelläkin oudot työskentelyajat. Joillakin aloilla työt alkavat kahdeksan maissa, iltapäivällä on jopa 2,5 h pakollinen lounas ja työt jatkuvat ilta seitsemään, jopa kahdeksaan. Suomen kunnallinen virka- ja työehtosopimus alkaa vaikuttaa melko hienolta. Vieläkään en ole saanut selville, kuinka paljon työntekijöitä museossa on, mutta ainakin vartijoita ja näyttelyjen valvoja tunnistin näöltä jo kymmenkunta. Museon johtajan tapasin aamulla. Hän vaikutti tosi mukavalta ja osasi itse asiassa todella hyvin englantia. Samoin tutustuin museon pätevän oloiseen ja englannintaitoiseen varajohtajaan, jonka eräs työnkuvista on konservointi. Näyttelytilassa on käynyt pyörähtämässä pari muutakin museon rouvaa, mutta poskisuudelmista huolimatta minulla ei ole aavistustakaan, keitä he olivat.

Aloitin siis hommat heti aamusta ja museossa oli jo paikalla Madridin instituutista Venla ja pian paikalle saapui Suomen suurlähetystöstä myös Karoliina. Museon puolesta apunamme oli miellyttävä (ja vahva kantoihminen), jonka nimi ei valjennut kenellekään. Välillä paikalla kävi paikallinen museomestari nostamassa raskaimpia pakaaseja sekä Madridin instituutista Luisa.

Tehokas tiimimme purki näyttelyesineitä kuljetuspakkauksista koko päivän ja siirsi ne näyttelysaleihin pöydille odottamaan ripustamista. Myös kaikki vaatteet ja asusteet saimme viritettyä torsojen päälle suoristumaan. Tosin todennäköisesti osa niistä pitää silittää, jotta ovat näyttelykunnossa. Kaiken kaikkiaan meidän museomme ja Hämeen taidetoimikunnan väki olivat tehneet huolellista työtä Sibeliustalossa. Kaikki esineet saapuivat asianmukaisessa kunnossa Espanjaan. Huomenna museolle saapuu Hämeen taidetoimikunnasta Anna, jonka kanssa päätämme näyttelykokonaisuuden sijoittumisesta eri tiloihin ja teosten ripustuksesta. Huomisen aikana näyttely pitäisi saada hahmolleen ja keskiviikkona viimeistellä. Viimeistelyyn kuuluu myös valaistuksen suunnittelu ja toteutus. Siihen touhuun paikalle tulee museon puolesta henkilö nimeltä Paco.

Päivän aikana kävi ilmi, että ennakkotiedoista poiketen näyttelyä voisi ripustaa vaikka aamuun saakka. Museon vartijat ovat paikalla 24/7. Hiukan heitä kuulemma jännitti pimeä museo ja oudot suomalaiset esineet. Varsinkin ruumisarkuista he halusivat varmuuden, että ne ovat tyhjiä. Illalla seitsemän maissa alkoi päivä tuntua jo valmiilta eikä päähän tullut enää yhtään rakentavaa ajatusta saati ideaa.

Käväisimme Luisan kanssa vielä pikaolueella hotellini lähellä. Luisakin asuu perheineen jossain ihan siinä samoilla nurkilla. Luisalta sain tietää hotellini kaupunginosasta mielenkiintoisia asioita. Se on tunnettu kirjallisuudesta ja teattereista. Tunnetuimpia alueella asuneista kirjailijoista on Miguel de Cervantes, joka asusteli täällä 1500- ja 1600-lukujen taitteessa. Kaikki toki tietävät hänen tunnetuimman teoksensa nimeltä Don Quiote. En tosin tunne ketään, joka olisi sen oikeasti lukenut. Luisan suosituksesta käväisin vielä illemmalla läheisessä baarissa, joka on ollut Hemingwayn kantapaikka Madridissa. Siellä oli jännä, jotenkin muinaisuuteen pysähtynyt tunnelma. Paikka oli täynnä paikallisten asukkaiden ja turistienkin puheensorinaa ja vanhoilla miestarjoilijoilla oli yllään valkoiset pikkutakit ja mustat rusetit. Viereisessä pöydässä pari tättä joi viiniä ja he vaikuttivat istuneen siinä pöydässä jo Hemingwayn aikoihin. Söin iltapalakseni älyttömän hyvää juustoa, oliiveja, patonkia ja paikallista olutta. Niillä pärjää hyvin seuraavaan aamuun.

Mikko

NOW HERE FINLAND 2012 – NÄYTTELYN RAKENTAMISTA MADRIDISSA

Kirjoitettu | 17.10.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Sunnuntaina 14.10.2012 (17:45)

Tänään menin heti aamusta tutustumaan nykyiseen etätyöpaikaani, joka on [Museo Nacional de Artes Decorativas](#) osoitteessa Montalbán 12, Madrid. Minulle on kerrottu, että se on Espanjan Designmuseo. Kyllähän niissä jotain samaa on, mutta kuitenkin ne ovat pikasilmäyksellä ihan erilaiset Suomen Designmuseoon verrattuna. Ehkä täällä on museoiden kulttuurinen perspektiivi jonkin verran vanhempaa kuin Suomessa. Eka vierailu oli mielenkiintoinen, sillä vaikka olemme suunnitelleet NowHere Finland 2012 -näyttelyn esittelyä täällä Madridissa jo kohta vuoden, nyt olin ensimmäistä kertaa suoraan yhteydessä museon henkilökuntaan. Tähän asti kaikki yhteydenpito on hoidettu Suomen Madridin instituutin tai Suomen Espanjan suurlähetystön välityksellä. Todennäköisesti tähän on ollut se syy mitä epäilinkin eli täällä ei juurikaan osata englantia. Osa museon infon henkilökunnasta ymmärsi jotain, mutta he vastasivat espanjaksi, mitä minä ymmärsin vielä vähemmän. Otin taksikuskin opettaman metodin käyttöön ja huitomalla selvitin, millaiset kulkureitit yleisöllä tilassa yleensä. Viime viikolla minun piti ilmoittaa museolle passini numeron, mikäli menen sinne jo sunnuntaina töihin. Jos minulta tänään kysyttiin passia, en sitä ainakaan ymmärtänyt, mutta molemmat aulaassa partioivat miesvartiat olivat ihan ystävällisiä, joten asia lienee ollut kunnossa.

Tässä etätyöpaikkani, keskellä tummempi rakennus, jossa jokin viiri seinässä. Sama ongelma tälläkin museolla kuin meillä eli museo ei oikein erotu katukuvasta

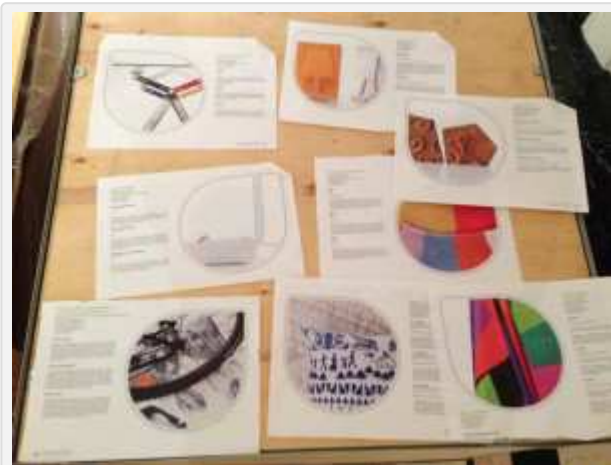
Tämän päivän käytin museon näyttelytiloihin tutustumalla ja näyttelyn ripustamista suunnitellen. Sain jo aikaisiin keväällä näyttelytiloista pohjakaavan johon oli merkitty näyttelylle varatut alueet. Rakennus on vanha ja näyttely sijoittuu kuuteen eri kokoiseen huoneeseen, jotka ovat museon sisääntuloaulan ympärillä. Museon henkilökunta on pyytänyt (instituutin välityksellä) jo monta kertaa näyttelyn ripustussuunnitelmaa kuluneen kesän ja syksyn aikana. Joka kerta olen antanut ymmärtää, että se on hyvin pitkälti turhaa, koska näyttelyn voi suunnitella vasta tiloihin tutustumisen jälkeen, kun itse näkee näkymät tilojen välillä, kulkureitit, ikkunoiden ja ovien paikat, valaistuksen, näyttelytekniikan sijoittumisen, seinien materiaalit jne. Siksi tulinkin paikalle päivää ennen ripustuksen aloittamista. Etukäteen sovimme ainoastaan, mihin saleihin näyttelyn kuljetuspakkaukset sijoitetaan, kun se viime maanantaina saapui perille.

Niinhan siinä sitten kävikin, että saamani pohjakaava oli vain viitteellinen. Osa meille merkatuista saleista ei ollutkaan käytettävissämme ja osa merkaamattomista oli. Myös monet piirustukseen merkityt ovet ja ikkunat on nyt levytetty umpeen ja osa tilojen välille merkityistä ovista puuttuu. Sinänsä hyvä juttu, sillä nykyisessä muodossaan tilat ovat toimivammat, mutta turhaan olisin ripustussuunnitelman tehnyt. Oikeastaan olin etukäteen miettinyt piirustusten perusteella paikan vain Sixten Ahlsvedin Gammal skog -teokselle. Kookas reliefi tarvitsee katseluetäisyyttä ja tilaa

ympärilleen. Sekin kyllä meni pieleen, koska miettimälläni paikalla on valvontakamera ja salin vastakkaisella puolella, jossa piti olla ovi, on nyt siisti seinä. Siispä reliefikin vaihtoi suunnitelmissani paikkaa.

Tänään avasin vain yhden kuljetuskontin, josta kaivoin esiin työkalupakkini ja sieltä rullamitan. Kiitos vielä Annille, joka näyttelyä Lahden Sibeliustalossa paketoitaessa täsmällisesti merkkasi listaan, mistä näyttelyn monista kuljetuskonteista pakki löytyy. Huomenna aloitamme heti aamusta näyttelypakkausten avaamisen ja tarkistamme teosten kunnon. Sen jälkeen siirrämme näyttelyn esineistön niilhin tiloihin, jotka tänään niille suunnittelin. Huomenna näyttelytiimiin tulee mukaan väkeä museosta ja Suomen Madridin instituutista. En avannut pakkauksia tänään, jotta he näkisivät kuinka teokset ovat tänne tulleet ja voisivat valokuvata näkemänsä. Instituutin väki on onnekas ja saa pakata näyttelyn ensi tammikuun lopulla. Tiistaina apuun saapuu Anna Vesén Hämeen taidetoimikunnasta. Anna oli pystyttämässä näyttelyä myös Lahden Sibeliustalossa.

Päivä vierähti museossa tosi nopeasti. Kun olin tutustunut tiloihin, revin irti Vihreän sävyjä -näyttelyluettelosta teostiedot yksittäisiksi lappusiksi ja aloitin erilaisten kokoonpanovaihtoehtojen pyörittelyn. Näyttelytilat ovat melko haastavat, koska huoneet ovat pienehköjä ja niissä on paljon aukkoja tai muita huomioitavia seikkoja. Suomen käsityön museossa näyttely oli oppaille hankala esiteltävä, koska teokset eivät olleet missään teemallisessa järjestyksessä. Ajattelin korjata ongelman ja tein jaottelun, missä esinestö jakautui mm. kierrätysmateriaaleihin, energiaa koko elämänsä aikana säästäviin tuotteisiin, maanläheisiin (käsittelemättömiin) materiaaleihin, kuluttajien asenteisiin vaikuttaviin tuotteisiin jne. Kun katselin lopputulosta kuljetuspakkausten päälle levitelynä, eka ajatus oli BORING! Siispä sekoitin pakan ja aloitin alusta. Päivän päätteeksi löytyi yhdistelmä, jossa jakokriteereinä ovat mm. värimaailma, erilaiset muodot, suomalainen elämäntapa ja suomalainen metsä. Tällä suunnitelmalla mennään huomina, tiistaina Annan kanssa mietittäessä suunnitelma hioutuu ja loppuhifistelyyn tulee avuksi vielä keskiviikkona Etelä-Savon taidetoimikunnasta Riitta Moisander galleristi-ystävänsä Christinen kanssa. Ja torstaina onkin jo avajaiset.

Osa tarkkaan harkitusta näyttelysuunnitelmasta, joka on nykyisin jo ihan erilainen.

Kotimatkan varrella näytti olevan joku pikkuruinen Thyssenin taidemuseo, jossa on juuri avautunut laaja Paul Gauguinin näyttely. Kävin vilkaisemassa ovelta ja paikka oli kuin ammuttu täyteen ihmisiä. Käväisin kuitenkin museon aulassa, joka on itse asiassa isompi kuin Jyväskylän museot yhteensä. Museokaupassa oli nykyiset ja aiemmatkin näyttelyt tuotteistettu tosi hyvin. Mm. tyylikkäitä koruja, jotka korusuunnittelijat olivat tehneet kuuluisten maalausten perusteella tai niistä inspiroituneina. Korun vieressä oli aina kyseisen taideteoksen kuva. Ei pöllömpi idea kopioitavaksikaan.

Tähän asti täällä on paistanut aurinko, mutta nyt vaikuttaisi pilvistyvän. Taidan lähteä etsimään jostain päivällistä. Ja sitten jatkan pasianssia näyttelyesineillä.

Mikko Oikari, intendentti, Suomen käsityön museo

KUULUMISIA MADRIDISTA

Kirjoitettu | 17.10.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Madrid keskiviikkona 17.10.2012 (1:05)

Aamulla kävelin hieman eri reittiä museolle ja myöhästyin muutaman minuutin yhdeksästä. Siellä oli jo odottamassa suulähetystöstä Anna (Anna Kakkonen), joka auttoi aamupäivän ajan pahvisia näyttelyrakenteita pystyttellen ja teoslappuja fiksaillen. Paikalle saapui hieman myöhässä myös toinen Anna (Anna Ykkönen) Hämeen taidetoimikunnasta. Hänen oli vaikea löytää museosta, koska se maastoutui niin hyvin hallintokorttelin muihin rakennuksiin. Hommiin saapui myös Venla flunssasta huolimatta.

Tässä maamerkkejäni työmatkan varrelta.
Lienee jokin hallintokorttelin ministeriöistä.

Kävimme Annan kanssa läpi näyttelytilat ja esittelin ehdotukseni näyttelyn sijoittumisesta tiloihin. Samalla museon varajohtaja eli Paola toi konservaattorin paikalle, joka aloitti teosten kuntotarkastuksen. Pari pientä juttua huomasin ja nappasin niistä kuvat. Pitää myöhemmin tsekata, onko Anne ne jo havainnut vai ovatko uutta perua. Samalla poikkeamalla Paola vei taas kerran rikkoutuneen puutarhatyökalan konservaattoreiden liimattavaksi. Se oli rikki jo Suometa lähtiessään.

Koko aamupäivä meni näyttelysuunnitelmaa hioen ja vähitellen pääsimme jo ripustuspuuhiinkin. Iltapäivän aluksi paikalle saapui suurlähetystöstä Karoliina, joka joutui tiipin sisälle käyttämään irroitettuja kepit paikoilleen. Hän suoriutui hommasta hämmästyttävän nopeasti ja pääsi silittämään torsojen päälle tulevia asuja.

Ripustuksen aikana on käynyt ilmi, että vanhan rakennuksen sähköt ovat juuri sellaiset kuin vanhassa talossa kuuluukin olla. Eli vähän harvakseltaan ja aina väärissä paikoissa. Laskin, että tarvitsemme museolta lainaan vajaat kymmenen jatkojohtoa. Pyysin Christinaa etsimään niitä ja hän etsi melkoisen kauan ja sai tulokseksi yhden johdon, jota ei tosin voi antaa lainaksi niin pitkäksi aikaa. Venla selvitti, missä on lähin kiinalaisten kauppa. Niissä kuulemma saa aina halvalla jatkojohtoja. Käväisimme Annan ja Venlan kanssa nopealla lounaalla ja samalla reissulla menimme myös rautakauppaan vain huomataksemme, että se oli kiinni lounaan ajan.

Koko loppupäivän teimme tiiviisti näyttelyä. Meillä ei oikeastaan olisi ollut lupa ruuvata tai naulata juttuja seiiniin, mutta eihän sellaisesta näyttelystä tule minkään näköinen. Siispä annoin paukkua ja ruuvinväänin lauloi eikä kukaan tullut ainakaan vielä valittamaan. Näyttelyn pari vällyä piti ripustaa kahdelle tangolle osittain toistensa päälle. Haponkestävä teräslanka tuntui vähän painavan toista vällyä, joten pyysin Christiinaa etsimään meille pienen pätkän silikoniputkea. Se

osoittautukin hankalaksi toiveeksi, joten kun olimme lähdössä sinne kiinalaisten kauppaan, lupasimme kysäistä sieltä esim. jotain läpinäkyvää sähköjohtoa, josta voisi ottaa eristeen tarkoitukseemme. Kiinalaisten jatkojohdot eivät olleetkaan ihan hirveän halpoja ainakaan Suomen mittapuussa. Johdot kuitenkin ostimme ja kuinka ollakaan, siellä oli myös tarkoitukseen sopivaa kirkasta letkua. Ostin sitä kokonaisen metrin, koska se maksoi vain euron ja päätin lahjoittaa loput museolle seuraavaa tarvetta varten.

Paikalliset museomestarit (Anton ja Paco) kiinnittivät näyttelyn mainoksen museon seinään ikkunasyvennykseen.

Vähitellen väki väheni ja talo hiljeni. Vartija kävivät välillä kiertelemässä taloa. Sieltä ei pääse edes henkilökunta ulos ilman, että pitää soittaa hirveä-äänisellä soittokellolla vartijat paikalle. Annan kanssa jatkoimme näyttelyn rakentamista eikä kumpikaan kehdannut myöntää väsymystä vasta kun klo 23 jälkeen ajatus ei enää liikkunut. Näyttely alkaa jo näyttää oikealta näyttelyltä. Vielä on toki muutamia juttuja, jotka etsivät sijaansa, mutta mielestäni kaikki hankalimmat ripustukset ovat tehtynä. Huomisellekin jäi vielä paljon tekemistä, mutta toivottavasti päivästä ei veny ihan näin pitkää.

Jonkun aikaa vielä siistimme Annan kanssa paikkoja ja sitten lähdimme seikkailemaan kohti hotellejamme. Hotellini takana näyttää olevan pieniä kujia ja ne ovat täynnä erilaisia baareja, ravintoloita ja pikku kauppoja. Ravintolat jo sulkivat oviaan, joten kävin ostamassa pikkuisesta kiinalaisten kaupasta juustoleivän (jossa oli välissä myös kinkkua, vaikka myyjä väitti juustoksi), jonkun ihmeellisen yksittäispakatun leivoksen, pussilliset karkkeja ja sipsejä sekä pullon laadukkaan oloista punkkia. Maksoivat yhteensä kuutisen euroa. Sainpa kuitenkin iltapalan.

Mikko Oikari

Katetulla sisäpihalla on tällainen "kaivo", jossa lienee joskus ollut vihkivettä.

P.S. Museon infon vieressä on verholla peitetty oviaukko. Tänään kävin sieltä etsimässä äänentoistolaitteita ja meinasin lentää selälleni hämmästyksestä. Verhon takana oli pieni käytävä, josta lähti portaat alakertaan. Siellä oli pieni kappeli, jonka seinät ja alttari olivat kuvioitua nahkaa. Siellä oli kaikki kirkon vermeet paikoillaan alttaritaulua, puoliksi palanetia kynttilöitä ja upeita kalusteita myöten. Rakennus lienee ollut jonkun rikkaan perheen koti ja paikka heidän kotikirkkonsa. Nyt siellä oli museon isoja tekstiilirullia ja designtuoleja 1900-luvulta kankaiden alla. Sama tilanahtaus tuntuu kotoisalta. Meilläkin kaikki mahdolliset nurkat on otettu tehokäyttöön. Yritän huomenna ottaa sieltä kuvia. Melkoinen Tylypahka museoksi.

LOPPUSUORA HÄÄMÖTTÄÄ

Kirjoitettu | 18.10.2012 | [Kommentit poissa käytöstä](#)

Madrid torstaina 18.10.2012 (02:30)

Tänään oli näyttelyn loppurastuspäivä. Kävelin taas hieman eri reittiä töihin ja poikkesin Prado-museon pihassa, jotta voin edes sanoa nähneeni sen. Aikataulut ovat niin tiukkoja, etten ole ehtinyt tutustumaan edes isäntämuseon näyttelyihin. Samoin on jäänyt kaikki shoppailu väliin. No, ostin sentään jatkojohtoja näyttelyyn.

Tänään aloittelin työpäivän totuttuun aikaan ja pystyttelin loppuja näyttelytasoja. Jo aamusta odottelin, että Paco tulisi asentamaan valoja näyttelyyn. Näin olimme sopineet varajohtaja Paloman (huono kuuloni tai ymmärrykseni nimesi hänet aiemmin Paolaksi, sori...) kanssa jo edellisenä päivänä. Venla oli päivän flunssan kourissa ja apuun tuli instituutin puolelta Anna (Anna Kolmonen). Tänään näyttelyä tuli rakentamaan myös Riitta Etelä-Savon taidetoimikunnasta ystävättärensä Christinen kanssa. Eli tehokas suomalainen työtiimi kantoi rakenteita ja esineitä huoneesta toiseen ja sitten taas takaisin lähtöruutuun. Lopulta toimiva kokonaisuus löytyi. Mutta Paco ei vain kuulunut...

Museoväestä sen verran, että museossa on keltapaitaisia vartioita, joita mielestäni on parikin samassa työvuorossa. Heillä on vähän kenraalimaiset asut ja paljon prenikoita rinnoilla ja jopa olkapäilläkin kimmeltää. Heidän tehtävänä on vastata museon turvallisuudesta huolehtia ovien avaamisesta museon aukioloaikojen ulkopuolella. Siis museon henkilökuntaan ei pääse talosta ulos ennen kuin he ovat painaneet soittokelloa, joka herättää kuolleetkin. Se kutsuu keltapaidan paikalle avainnipun kera ja hän ropeltaa ison puuoven auki. Sisäänpääsyynkin tarvitaan soittokellon painallus. Nappula on tosin lähes kahden metrin korkeudella ja ovelasti oven listassa kulman takan piilossa.

Sitten on toinen ryhmä tärkeän näköisiä virkailijoita, joilla on tummat puvut päällä ja nimilaput rintapielissä. Oikeastaan en tiedä, mitä he tekevät. Tai en siis ole ainakaan nähnyt heidän tekevän mitään. Joskus he ovat käyneet näyttelysalien ovilla ja ovat olleet kovin huolestuneen näköisiä. Tänään Paloma tuli kertomaan, että museon vartiakunta on kovin huolissaan näyttelyn turvallisuudesta ja varmisteli, että tulevathan kaikki esineet vitriineihin. Minä vähän ihmettelin, että mikäs tässä, kun on noin pelottava leegio kaikkia rosvoja vastassa ja että ainakaan Suomessa meillä ei ole ollut ongelmia varkaiden suhteen. Paloma kuitenkin selitti, että nyt ei ollakaan Suomessa. Jos Espanjassa tulee esim. moottoripyörällä töihin, pitää joissain paikoissa ottaa satula mukaan työpaikalle, jos aikoo käyttää sitä kotimatallakin. Sovimme, että käymme tänään näyttelyn esineistön läpi ja mietimme tapauskohtaisesti turvallisuusrisikit.

Kovasti puuhakkaan oloinen ryhmä on ehkä lähinnä meidän museomestarin toimenkuvan omaavat henkilöt. He kulkevat omanolaisissa vaatteissa ja heidän kauttaan voi löytää tarvittaessa puun palasia ja he jopa kiipeävät auliisti tikkaille esim. valaisima kiinnittämään. Minulle on jäänyt epäselväksi, kantaako tämä henkilöstö museoesineitä vai ainoastaan tuoleja ja kalusteita yms. ei-museo-tavaraa. Oikeasti tavaroiden kantamisessakin on tarkka hierarkia täällä. Mutta Paco ei kuulu tähänkään ryhmään. Hänellä ja kollegoillaan on siniset työhaalarit ja he tekevät lähinnä teknisiä asioita. Tänään pyysin heitä hommaamaan pari puutikkaa, joilla saimme alaslasketusta katosta siirrettyä kattovalisimia roikkumaan vähän lähemmäksi seinää. Ystävällinen ei-haalarimies löysi nopsasti sopivat puut, joihin hän alkoi nävertää jollain ruuvimeisselin ja poran risteytyksellä johdolle reikää. En kestänyt katsoa sitä, vaan tyrkkäsin meidän akkukoneen hänen käteensä. Jo vain reikää syntyi nopsasti. Sitten haalariosasto aloitti valaistuskiskon adaptereidn asentamisen. Pacon johdolla hommaa oli tekemässä välillä kaksi välillä kolmekin miestä. Jossain vaiheessa kuului räsähdys ja sitten oli pitkään ihan hiljaista. Kävin katsomassa ja totesin, että vesselit olivat halkaisseet yhden puutikuista ja oletin, että olivat uutta noutamassa. Ehkä puolen tunnin kuluttua se ei-haalaripukuinen toi uutta tikkua ja kysyi kävisikö se rikkoutuneen tilalle. Kävihän se, mutta haalariosasto oli kadonnut jonnekin. Noin tunnin kuluttua pyysin Annaa espanjantaitoisena kysymään, mihin tyytit olivat häipyneet. Anna löysi heidät jostain notkumassa kahvilla ja he lupasivat tulla pian. No, kahvittelu on toki perisuomalaisillekin mukavaa töissä. Meillä hommat seisoivat aika pahasti niiden lamppujen takia ja Anna lähti puolen tunnin kuluttua uudelleen hakemaan haalareita. Lopulta he tulivat ja virittivät lamput kymmenessä minuutissa paikoilleen. Mutta vieläkin Paco ei ehtinyt säätämään näyttelyvalaistusta. Näyttelyä puuhaillessani mietin, että meidän museossamme on teknistä henkilökuntaa tasan yksi henkilö, Jussi. Toisaalta meillä on kameravalvonta ja murtosuojaus talossa ja Jussin ei

tarvitse vartioida tiloja, hoitaa kiinteistöä tai ilmastointia. Meillä nuo asiat on automatisoitu tai ulkoistettu. Maassa maan tavalla.

Myöhään iltapäivällä näin Paloman ja kysyin, miten ihmeessä ehdimme samaan valot näyttelyyn, kun Pacoa ei näy eikä kuulu. Kävi ilmi, että hän ei enää ollutkaan talossa ja homma jatkuisi huomenna aamulla. Meillä on huomina tosi kiireinen, joten silloin ei valoja enää säädetä. Kysyin, voisinko minä hoitaa valojen asentamisen ja Paloma vastasi epävarmasti, että kenties ja katosi selvittämään asiaa. Hän palasi jossain vaiheessa ja kertoi, että hän oli tehnyt aika paljon töitä, jotta oli saanut kiinni sen haalarimiehen, jonka taskussa oli sen peltikaapin avain, jonne oli museon lamput ja varapolttimot lukittu. Näyttelytilat oli edellisessä näyttelyssä valaistu seinäpesijöillä, joten joduin koluamaan kaikki katot ja komerot lampuista ja testailemaan toimisiko joku niistä. Kolme tuntia siinä vierähti, mutta nyt näyttelyssä on valaistus tehtynä ja katossa hieman sekalainen seurakunta lamppuja. Tiedän kyllä, että ei meiltäkään aina ihan helposti löydy ehjiä lamppuja tarvittavaa määrää. On tosi hyvä aina välillä tehdä hommia vieraassa ympäristössä, niin vähän oivaltaa, millaista muiden on rakentaa näyttelyitä meidän museossamme ja etsiä lamppuja ja puutikkuja kissojen ja koirien kanssa.

Mutta näyttelyn saimme tänä iltana melkolailta valmiiksi joskus puolen kahdentoista maissa. Huomenna on näyttelyn pressi klo 12. Suurlähetystön Eva toi meille rakentajille kutsut käteen suurlähettilään huomiseksi lounaalle, josta olinkin jo kuullut huhuja. Pian sen jälkeen on jokin tv-ryhmä tulossa kuvaamaan näyttelyä. Klo 19 alkavat suuret avajaiset, joissa lienee puhettakin luvassa. Hienoa, että Riitta on mukana ja hoitaa pr-hommia. Tuossa rakentamisessa on ollut minulle ihan tarpeeksi puuhaa.

Mikko

KOMISARION VIIMEINEN TERVEHDYS ESPANJASTA

Kirjoitettu | 19.10.2012 | Kommentit poissa käytöstä

Madrid perjantaina 19.10.2012 (04:30)

Minä olen täällä komisario. Se on kuulemma näyttelyn kuraattorin titteli näillä nurkilla. Tämä päivä meni nyt jo niin myöhään, että kommentoin vain ihan pääpiirteittäin päivää ja kuulumisia.

Heti aamulla olin jo kahdeksan jälkeen museossa ja Paco oli yllättäen parin messuhessun kanssa valmiina valojen laittoon. Kerroin illalla vaiheeseen jääneet pari ongelmaa tulkin välityksellä ja kaikki toiveeni toteutuivat tunnissa. Siivosin kaikki loput työkalut pakkiin ja siirsimme museon henkilökunnan kanssa kaiken ylimääräisen tiloista. Näyttely valmistui klo 10.45 ja ryntäsin hotelliin vaihtamaan vaatteita. Kävin pikasuikussa ja ryntäsin pankkiautomaatin kautta takaisin museolle yhtä hikisenä kuin lähtiessäkin, mutta nyt oli lisäksi villapuku yllä.

Pressi alkoi klo 12 ja jo etukäteen meitä olihin varoiteltu museon, suurlähteystön ja instituutin puolesta, että koskaan ei voi tietää, mitkä mediat tulevat paikalle. No, tähän on meille tuttua Suomessakin. Yllättäen paikalle saapui viisi toimittajaa kuvaajien kanssa ja paikalliset toimijat olivat tosi tyytyväisiä, kun Espanjan päälehti oli paikalla. Riitan kanssa vastailimme kiperiin kysymyksiin englanniksi minkä ehdimme. Esimerkiksi, mitä suomalaiset voisivat opettaa espanjalaisille ympäristömyötäisestä muotoilusta... Paloma (siis se henkilö, jota aiemmin kutsuin erheellisesti Paolaksi) otti toimittajat napakasti hoteisiin ja kierrätti näyttelyn Riitan englannista espanjaan kääntäen. No, taas tämä juttu venyy... Hyppään iltapäivään.

Eli klo 14 suurlähetystön auto tuli hakemaan meitä museolta ja ajeli noin puolisen tuntia mutkitellen ja vei meidät Suomen suurlähettilään virka-asuntoon. Paikalla olivat museon johtaja Sofia, Luisa ja Venla instituutista ja Espanjan kulttuuri- yms. ministeriön edustaja eli Anton ja me loput suomalaiset. Vieraat olivatkin kaikki tuttuja ihmisiä viikon varrelta suurlähettilästä lukuunottamatta. Tällä kertaa pidin varani enkä kätellyt ovelta hovimestaria, kuten Kroatian suurlähetystössä takavuosina pääsi käymään. Tervetuliaismaljojen jälkeen Riitta piti ansioikkaan puheen ja ojensi tuliaisensa suurlähettiläälle (Markku) sekä museon johtajalle Sofialle. Minä päätin puheosion kertomalla museomme Suomessa ainutlaatuisesta kansallispukukuvioista ja lahjoitin suurlähetystölle Holstin Leenan uutuuskirjan. Samalla vihjaisin, että vuonna 2017 museo saattaa nostaa kansallispuvut framille isommasti. Se oli kaikkien mielestä oivallinen juttu. Kerroin vielä Tuomisen Anun näyttelystä museossamme ja sen myös ympäristömyötäisestä lähtökohdasta. Annoin Antonille Anun kirjan enkkuteksteillä ja hän vaikutti oikeasti innostuneelta siitä. Anu ja kirja kuulemma edustavat sen suuntaista kehitystä, mitä hänen ministeriönsä on toivonut Espanjan suunnalle. Vihjaisin Antonille ja suurlähettiläälle, että museomme esittelee myös kansainvälisiä näyttelyitä ja että espanjalaisen näyttely esittely meillä voisi olla hieno tilaisuus kulttuurivaihtoon. Tätä pidettiin loistavana ajatuksena ja kun myöhemmin käännätin Antonin käyntikortin, kävi ilmi, että hän on johtaja kulttuuri- yms. ministeriössä ja hänen vastuualueenaan on juurikin näyttelytoiminta. Ja taas juttu venyy. Kerron joskus toiste ateriasta. Se oli paras mitä olen aikoihin syönyt ja tunnelma oli mukavan rento.

Sitten kiiruhdimme takaisin museolle, jossa Riittaa piti haastatella televisiokameroille ministeriön kustantamaa televisio-ohjelmaa varten. Anton vihjaisi, että ohjaaja on eräs parhaimpia alallaan. No, eipä hän kai mikään Almodovar ollut, mutta tehokkaasti hän homman hoiti. Se tosin oli yllätys, että minä jouduin tilanteeseen mukaan ja että haastattelu tehtiin englanniksi, vaikka Luisa oli paikalla tulkkina. Näin siitä kuulemma tuli tehokkaampi ja parempi. Kun kuulimme kysymykset hetkeä ennen kuvausta, teki mieli hypätä toisen kerroksen kaiteen yli. Kysymykset olivat alussa niin vaikeita, ettei Luisa ymmärtänyt niitä espanjaksi emmekä me Riitan kanssa oikein suomeksikaan. No, ehkä Riitta kuitenkin ymmärsi. Sovimme, että hoidamme vastailun keskustelemalla, jolloin toinen komppaa toista. Ja niinhan se hoidettiin puolessa tunnissa alta pois. Korostimme kaikissa mahdollisissa välissä ympäristömyötäisyyttä, taidetoimikuntia ja Jyväskylän kaupunkia. Eihän se ihan hirveää Riitan kanssa ollut, mutta toivon kuitenkin, etten ikinä elämässäni joudu sitä silmissäni näkemään. Siis sitä videota. Samaa kertoi myöhemmin myös Sofia, jota samoin haastateltiin ohjelmaa varten. Ja sitten hyppään taas avajaisiin...

Ne alkoivat lähes puoli tuntia myöhässä, osittain kuvaavan filmiryhmän vuoksi, osittain mielenosoitusruuhkaan juuttuneen suurlähettilään vuoksi. Paikalla oli mielestäni vajaat sata ihmistä. Käsittääkseni Antonin pomo lausui tervetuliaissanat ja Sofia puhui melko pitkään espanjaksi, samoin suurlähettiläs. Sitten Riitta piti todella hyvän avajaispuheen englanniksi ja siinä avajaiset sitten olivatkin. Me suomalaiset vähän odotimme viinitarjoilua, mutta nähtävästi se ei ole täällä tapana tai sitten taloudellisista seikoista johtuen siitä oli luovuttu. Sama kohtalo saattaa koittaa tulevaisuudessa meidänkin näyttelyillemme. Näyttelystä oli tehty pienehkö, mutta tyylikäs katalogi, joita nappasin mukaani siinä esiteltäville tekijöille sekä muutaman museolle. Museon väen ennakkooajatuksista huolimatta Vihreän sävyjä -lehden näin yllättävän monen kädessä ja kotiin viemisenä. Näyttely on kuudessa tilassa ja lähes jokaiseen niistä teimme lehdistä houkuttelevan kasan ja espanjaksi kyltin viereen, jotta on enkkutekstiä luvassa ja saa viedä kotiin. Avajaiset lopuivat melko lyhyeen ja museon henkilökuntaa valui kadun toiselle puolelle baariin ja me suomalaiset perässä. Simo oli lähettänyt meilissä tervehdyksensä avajaisiin ja se käännettiin siellä maan kielelle ja varsinkin johtajatar Sofia oli kovin otettu viestistä. Ei siellä isosti kilistelty, mutta istuimme siellä melko pitkään ja lopulta kävimme vielä irkkubaarissa hotellini läheisyydessä.

Nähdäkseni näyttely sai todella hyvän vastaanoton Madridissa. Museon henkilökunta suosi ylisanoja, samoin instituutin väki sekä Anton ministeriöstä ja jopa suurlähettiläskin kehui näyttelyä harvinaisen onnistuneeksi. Hän yrittää miettiä, kuinka sitä voisi hyödyntää ja kenties yhä kierrättääkin vielä tulevaisuudessa. Omasta mielestäni näyttelylle on käynyt samoin, kuin muutamille muillekin kiertäville näyttelyillemme, jotka ovat jalostuneet ja kristalloituneet uusien näyttelypaikkojen myötä. Pienistä puutteista huolimatta, pidän tästä kattauksesta tähän astisista eniten. Minulla on yhä hieman hämillinen olo, siitä kaikesta postitiivisesta huomiosta, minkä näyttely on täällä saanut. Taitaa olla, että olemme aallonharjalla tämän ympäristömyötäisen näyttelymme kanssa. Ainakin täällä Espanjassa.

Kone lähtee kohta. Taidan torkahtaa tunnin.

Mikko

m.